DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 23 stycznia 1965 r. **Nr 1** Poz. 1—5

TREŚĆ

OKÓLNIKI

1

OKÓLNIK Nr PO 15/64
z dnia 24 listopada 1964 r.
w sprawie opłaty skarbowej od niektórych rachunków.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 lipca 1964 r. w sprawie obowiązku podatkowego osób otrzymujących przesyłki z zagranicy (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 7, poz. 14), Ministerstwo Finansów zawiadamia, że zapowiedziana w tym okólniku zmiana przepisów o opłacie skarbowej została ogłoszona w Dzienniku Ustaw z dnia 21 listopada 1964 r. Nr 41, poz. 277 i 280 (ustawa z dnia 16 listopada 1964 r. nowelizująca ustawę z dnia 13 grudnia 1957 r. o opłacie skarbowej i rozporządzenie Rady Mnistrów z dnia 18 listopada 1964 r. nowelizujące rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
J. Gabjan

2

OKÓLNIK Nr KS 10/64
z dnia 1 grudnia 1964 r.
w sprawie stosowania sankcji za dokonywanie nieprawidłowych odpisów na fundusz zakładowy.

Kontrola sprawozdań z gospodarki funduszem zakładowym składanych przez przedsiębiorstwa jednostkom nadrzędnym ujawniła, że zawierają one szereg istotnych usterek, przy czym dane liczbowe w tych sprawozdaniach zawarte traktowane są przez niektóre przedsiębiorstwa i jednostki nadrzędne jedynie jako materiał wstępny.

W szczególności ustalono, że dane liczbowe, dotyczące statystycznych korekt wyniku (zwłaszcza w takich przypadkach, jak zmiany cen, stawek płac i stawek amortyzacyjnych, obliczenie zysków nieprawidłowych itp.) opierają się często na materiałach fragmentarycznych i nie zawierają całkowitego i ścisłego wyliczenia poszczególnych korekt; nie należy również do rzadkości dokonywanie korekt nie znajdujących uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Okoliczność, iż przeważnie są dokonywane korekty dodatnie (zwiększające fundusz zakładowy), natomiast brak wyliczeń z reguły dotyczy korekt ujemnych (zmniejszających ten fundusz) — świadczy o tym, iż występuje tu domniemanie świadomego zniekształcenia wyników działalności przedsiębiorstw, zmierzającego do osiągnięcia funduszu zakładowego w nieuzasadnionej wysokości.

Tego rodzaju praktyka, stanowiąca niewątpliwie naruszenie przepisów art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) — tylko w nieznacznym stopniu spotyka się z należytą reakcją ze strony właściwych jednostek nadrzędnych; chociaż bowiem duża część takich uchybień wykrywana jest przez biegłych księgowych lub jednostki nadrzędne i eliminowana ze sprawozdania finansowego w jego ostatecznej, zatwierdzonej wersji — to jednak dane, w których posiadaniu znajduje się Ministrestwo Finansów, nie wskazują na to, aby osoby winne tych uchybień pociągane były do odpowiedzialności.

Należy zatem przypomnieć, że obowiązujące przepisy wyraźnie stanowią o obowiązku pociągania do odpowiedzialności osób winnych takich uchybień.

W szczególności:

1) ustawa z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) stanowi w art. 12, iż w razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo dokonuje nielegalnych lub nieprawidłowych odpisów na fundusz zakładowy, jednostka nadrzędna obowiązana jest, niezależnie od pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej, pozbawić dyrektora przedsiębiorstwa i głównego księgowego prawa do udziału w funduszu zakładowym; należy tu podkreślić, że ta forma odpowiedzialności przewidziana jest niezależnie od tego, czy uchybienie popełnione zostało umyślnie, czy też nieumyślnie, na skutek niedbalstwa lub ignorancji;
2) stosownie do art. 22 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o organizacji statystyki państwowej (Dz. U. Nr 10, poz. 47) — pracownik przedsiębiorstwa państwowego, który składa sprawozdanie statystyczne zawierające dane nieprawdziwe, wyrządzając przez to szkodę dla interesu społecznego lub gospodarczego — podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3;
3) w szczególnie rażących przypadkach mogą tu znaleźć zastosowanie również przepisy art. 286 i 287 kodeksu karnego (działanie na szkodę interesu publicznego przez przekroczenie władzy lub nie dopełnienie obowiązku, poświadczanie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne), przewidujące karę więzienia do lat 10.

Należy dodatkowo zaznaczyć, że stosownie do art. 229 § 2 kodeksu postępowania karnego — jednostki nadrzędne obowiązane są przypadki, noszące znamiona przestępstw — podawać do wiadomości organów powołanych do ścigania przestępstw.

Ministerstwo Finansów zwraca uwagę, że lekceważenie powyższych przepisów i zaniechanie pociągania do odpowiedzialności osób winnych dokonywania nieprawidłowych i nielegalnych odpisów na fundusz zakładowy — samo z kolei staje się uchybieniem, które tolerowane być nie może i którego sprawcy w pełni zasługują na pociągnięcie do odpowiedzialności, co najmniej służbowej lub dys-

cyplinarnej a w przypadkach noszących znamiona przestępstwa — także karnej z art. 286 kodeksu karnego.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Finansów prosi o:

1) wzięcie pod uwagę treści wymienionych wyżej przepisów, zwłaszcza zaś dopilnowanie bezwzględnego i rygorystycznego stosowania wymienionego art. 12 ustawy o funduszu zakładowym; należy przy tym zaznaczyć, że uchybienia w zakresie prawidłowości obliczania funduszu zakładowego wykryte być mogą nie tylko przy okazji weryfikacji sprawozdania finansowego (w trybie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie badania i zatwierdzania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych i udziału przedstawicieli organów finansowych i banków w tych czynnościach — Monitor Polski Nr 3, poz. 13), ale np. również i w trakcie przeprowadzanej przez rewidentów rewizji finansowo-księgowej (por. § 76 ust. 1 instrukcji Ministra Finansów z dnia 20 października 1961 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania rewizji finansowo-księgowej w przedsiębiorstwach państwowych i ich jednostkach nadrzędnych utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw — Monitor Polski z 1961 r. Nr 87, poz. 374 i z 1964 r. Nr 16, poz. 75),
2) niezwłoczne wyciągnięcie odpowiednich konsekwencji służbowych i dyscyplinarnych wobec pracowników jednostek nadrzędnych, ponoszących odpowiedzialność za niedopełnienie obowiązków, jakie na nich nakłada wymieniony wyżej przepis art. 12 ustawy o funduszu zakładowym.

DYREKTOR GENERALNY
mgr inż. T. Sibera

3

OKÓLNIK Nr PO/17/64
z dnia 22 grudnia 1964 r.
w sprawie wyjaśnienia określenia „stacja klimatyczna".

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśniam, że za stacje klimatyczne w rozumieniu przepisów art. 34 ust. 1 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87) mogą być uznane miejscowości posiadające właściwości klimatu, krajobrazu, warunki środowiskowe i stan zagospodarowania w zakresie umożliwiającym szeroki, stały lub sezonowy ruch tyrystyczny w celach wypoczynkowo-zdrowotnych.

Wykaz tych miejscowości powinien być ogłoszony w dziennikach wojewódzkich zgodnie z art. 34 ust. 2 powołanego dekretu.

PODSEKRETARZ STANU
J. Dusza

4

OKÓLNIK Nr PO/1/65
z dnia 5 stycznia 1965 r.
w sprawie opodatkowania podatkiem obrotowym zbieraczy produktów leśnych i łąkowych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60), Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że nie jest świadczeniem zawodowym, w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym, sprzedaż produktów leśnych i łąkowych (ziół, nasion, jagód, grzybów, ślimaków itp.) własnego zbioru, dokonywanego przez osoby nie będące pracownikami rolnymi, zatrudnione na podstawie stosunku pracy oraz rencistów, o ile:

1) zbiór dokonywany jest osobiście lub przy pomocy członków najbliższej rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą trudniącą się zbiorem,
2) sprzedaż dokonywana jest bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży poza siedzibą osoby trudniącej się zbiorem.

Osiągane z tego tytułu przychody nie podlegają opodatkowaniu podatkiem obrotowym.

Za członków najbliższej rodziny uważa się osoby określone w art. 8 ust. 3 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 Nr 55, poz. 251, z 1957 r. Nr 32, poz.140 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326) a mianowicie: krewnych wstępnych i zstępnych, ich małżonków, rodzeństwo i ich małżonków, małżonka oraz rodziców, rodzeństwo i dzieci małżonka.

PODSEKRETARZ STANU
J. Dusza

5

OKÓLNIK Nr KS 1/65
z dnia 9 stycznia 1965 r.
w sprawie usprawnienia ewidencji i rozliczeń kosztów produkcji budowlano-montażowej.

Przeprowadzone w szeregu przedsiębiorstw budowlano-montażowych badania wykazały, że ustalone w oparciu o dane ewidencji księgowej koszty obiektów w wielu przypadkach nie są prawidłowe.

Nieprawidłowości te wywołane są przede wszystkim:
— niekompletnością oraz merytorycznymi i formalnymi usterkami dokumentów,
— błędnym dekretowaniem oraz niewłaściwym rozliczaniem kosztów w czasie i w odniesieniu do poszczególnych obiektów oraz placów budów,
— niewłaściwym rozliczaniem kosztów ogólnych.

Stwierdzone nieprawidłowości powodują szereg ujemnych skutków a między innymi:
— niewłaściwy obraz rentowności poszczególnych rodzajów działalności i obiektów, w szczególności wznoszonych metodami oszczędnościowymi, uprzemysłowionymi itp.,
— rozluźnienie kontroli kosztów,
— niewłaściwe ustalanie stanu produkcji niesprzedanej w okresach, w których nie przeprowadza się inwentaryzacji, co odgrywa szczególną rolę w przypadku rozliczeń jednorazowych.

W celu usunięcia wymienionych nieprawidłowości zaleca się:

1) uściślenie — w oparciu o obowiązujące zasady ewidencji kosztów treści poszczególnych przekrojów klasyfikacyjnych kosztów; w szczególności chodzi o prawidłowe i jednoznaczne zaliczanie kosztów, powstających w jednostkach produkcji podstawowej (na budowach) i w komórkach produkcji pomocniczej do właściwych pozycji kosztów bezpośrednich produkcji podstawowej, pomocniczej, sprzętu, transportu oraz poszczególnych grup i pozycji kosztów ogólnych,
2) zweryfikowanie i zaktualizowanie stosowanej w przedsiębiorstwie nomenklatury oraz symboliki kosztów bezpośrednich i ogólnych, służącej do oznaczania dokumentów źródłowych wg kont, placów budów (rejonów robót, grup robót, kierownictw grup robót), jednostek ewidencyjnych (obiektów), pozycji itp.,
3) pouczenie personelu odpowiedzialnego za wystawianie dokumentów źródłowych o zasadach klasyfikacji kosztów i znakowania dokumentów,
4) wzmocnienie — ze strony księgowości — kontroli kompletności i terminowości wpływu oraz prawidłowości formalnej i merytorycznej dokumentów źródłowych,
5) wzmocnienie kontroli w zakresie ujmowania w ewidencji księgowej całości kosztów wg okresów, których one dotyczą, a zwłaszcza kosztów usług sprzętu, usług

transportowych, zużycia tymczasowych budynków i urządzeń placów budów itp.; brak dokumentów zewnętrznych dot. wartości wyświadczonych usług powinien powodować ustalenie odpowiednich kosztów okresu w oparciu o wewnętrzne dokumenty (zastępcze),

6) zwiększenie dokładności ujmowania kosztów bezpośrednich produkcji budowlano-montażowej wg poszczególnych jednostek ewidencyjnych (zasady tworzenia jednostek ewidencyjnych określa „Komentarz do typowego planu kont dla państwowych przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego"); jednocześnie obniża się z 3 do 2 milionów zł granicę, przy której koszty wznoszonych na jednym placu budowy obiektów, o wartości kosztorysowej niższej od 2 milionów zł, ujmowane są wspólnie, jako koszty jednej łącznej jednostki ewidencyjnej,
7) terminowe ujmowanie w ewidencji księgowej kosztów wyników przeprowadzanych inwentaryzacji i rozliczeń (pakamer, materiałów wbudowanych itp.),
8) zapewnienie dokładnego podziału kosztów ogólnych budowy na poszczególne place budów (rejony robót, grupy robót, kierownictwa grup robót), których one dotyczą,
9) stosowanie stałego klucza podziału kosztów zarządu między produkcję podstawową, pomocniczą, sprzęt, transport i pozostałe; sposób ustalania tego rodzaju klucza określa załącznik,
10) dokonywanie podziału kosztów zarządu między poszczególne place budów (rejony robót, grupy robót, kierownictwa grup robót), a następnie między jednostki ewidencyjne (obiekty) proporcjonalnie do sumy kosztów robocizny bezpośredniej i sprzętu, a w przedsiębiorstwach rozliczających przeważającą część kosztów ogólnych budowy proporcjonalnie do robocizny bezpośredniej — w proporcji do tejże,
11) konsekwentne stosowanie zasady, iż koszty ogólne danego placu budowy (rejonu robót, grupy robót, kierownictwa grup robót) mogą obciążać wyłącznie te jednostki ewidencyjne (obiekty), które są wznoszone w ramach danego placu budowy; stosowanie przeciętnego dla przedsiębiortwa jako całości narzutu kosztów ogólnych budowy dopuszczalne jest jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych organizacją robót budowlano-montażowych,
12) rozliczanie kosztów ogólnych budowy na jednostki ewidencyjne (obiekty), objęte danym placem budowy, proporcjonalnie do robocizny bezpośredniej, sumy robocizny bezpośredniej i sprzętu lub sumy kosztów bezpośrednich; przyjęcie jednej z wymienionych podstaw doliczeń zależy od tego, jaką podstawę doliczeń kosztów ogólnych zastosowano przy sporządzaniu — w myśl obowiązujących przepisów — kosztorysów dla przeważającej ilości obiektów wznoszonych na danym placu budowy (rejonie robót, grupie robót, kierownictwie grup robót); przedsiębiorstwo może zatem rozliczać koszty ogólne poszczególnych placów budów (rejonów robót, grup robót, kierownictw grup robót) na jednostki ewidencyjne (obiekty) przy zastosowaniu różnych podstaw doliczeń, w zależności od tego jaki rodzaj obiektów przeważa na danym placu budowy.

DYREKTOR DEPARTAMENTU KSIĘGOWOŚCI
Z. Paryziński

Załącznik do okólnika Nr KS 1/65 z dnia 9 stycznia 1965 r.

WYTYCZNE

w sprawie sposobu ustalenia klucza dla rozliczania kosztów zarządu w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.

Biorąc pod uwagę, że koszty zarządu w dużej mierze są kosztami stałymi, stosunkowo luźno powiązanymi z krótkookresowymi zmianami rozmiarów poszczególnych rodzajów produkcji, celowe jest rozliczanie tych kosztów przy pomocy stałego klucza, charakteryzującego rozmiar świadczeń zarządu na rzecz poszczególnych rodzajów działalności operacyjnej w skali roku. Nie obciąża się kosztami zarządu działalności pozaoperacyjnej.

Stały klucz podziału ustala się następująco:
- poszczególne pozycje, a w miarę potrzeby charakterystyczne subpozycje rzeczywistych kosztów zarządu za rok ubiegły lub za półrocze roku ubiegłego dzieli się na poszczególne rodzaje działalności (produkcję podstawową, produkcję pomocniczą, bazę sprzętu, transportu itp.) przy pomocy stosownych, oddzielnych dla każdej pozycji (subpozycji) kosztów kluczy podziału, charakteryzujących związek danej pozycji kosztów zarządu z poszczególnymi rodzajami działalności; przy ustalaniu odpowiednich wielkości liczbowych, należy również wziąć pod uwagę zmiany planowane na rok bieżący w zakresie kosztów zarządu, rozmiarów działalności podstawowej, pomocniczej i usługowej przedsiębiorstwa oraz innych wielkości uwzględnianych przy ustalaniu stałego klucza,
- przypadające na poszczególne rodzaje działalności koszty zarządu sumuje się,
- przyjmując łączną sumę kosztów zarządu do podziału za 100%, oblicza się procentowy udział kosztów zarządu przypadający na poszczególne rodzaje działalności; procenty te stanowią stały klucz podziału, przy pomocy którego dzieli się za poszczególne okresy w ciągu roku rzeczywiste koszty zarządu (sumę całkowitą) na wszystkie rodzaje działalności.

Co roku należy przeprowadzać aktualizację klucza podziału.

Technika obliczenia stałego klucza podziału kosztów zarządu może być następująca:

A. Sporządza się tabelę (arkusz) o następującym układzie tytułów (kolumn):
- liczba porządkowa,
- nazwa pozycji (subpozycji) kosztów zarządu,
- suma kosztów zarządu objętych daną pozycją (subpozycją) do podziału,
- część kosztów zarządu, przypadającą na:
  - produkcję podstawową,
  - produkcję pomocniczą (z ew. dalszym podziałem na poszczególne rodzaje produkcji),
  - usługi (z ew. dalszym podziałem na poszczególne rodzaje usług),
  - pozostałe rodzaje działalności operacyjnej.

B. Sumę do podziału stanowią poszczególne, jednorodne pozycje (subpozycje) kosztów zarządu za okres ubiegły (ew. po uwzględnieniu planowanych zmian) z wyjątkiem kosztów nieprodukcyjnych.

C. Podziału poszczególnych pozycji (subpozycji) kosztów zarządu między produkcję podstawową, pomocniczą, usługi itp. dokonuje się przy pomocy odpowiednich kluczy następująco:

1) płace i narzuty na płace pracowników zarządu:
   a) umysłowych
      aa) wydziela się komórki zarządu i stanowiska pracy, których pracowników można bezpośrednio przydzielić do poszczególnych działalności (np. pracowników komórek kosztorysowych, fakturowania, umów itp. można uznać za związanych z produkcją podstawową, pracowników komórki produkcji pomocniczej w zarządzie — za zajmujących się wyłącznie produkcją pomocniczą itp.),
      ab) wydziela się pracowników zarządu związanych z gospodarką materiałową (np. pracowników zaopatrzenia, księgowości materiałowej, inwentaryzacji ciągłej itp.); podział tej

liczby pracowników następuje proporcjonalnie do zużycia materiałów bezpośrednich w poszczególnych rodzajach działalności (uwaga: wartość całkowitego zużycia pomniejsza się o wartość zużycia materiałów własnej produkcji),

ac) wydziela się pracowników zarządu związanych z obsługą załogi przedsiębiorstwa (np. pracowników zatrudnienia, kadr, księgowości zarobkowej, bhp, działu socjalnego itp.); podział tej liczby pracowników następuje proporcjonalnie do zatrudnienia pracowników fizycznych w poszczególnych rodzajach działalności,

ad) wydziela się pracowników dyrekcji łącznie z sekretariatem; podział tej liczby pracowników następuje w stosunku do ilości samodzielnych komórek ruchu produkcji podstawowej (np. placów budów), pomocniczej i baz sprzętu oraz transportu,

ae) pozostałą liczbę pracowników umysłowych zarządu dzieli się proporcjonalnie do liczby ogółem pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w poszczególnych rodzajach działalności (placów budów, produkcji pomocniczej, bazy sprzętu, bazy transportu itp.),

b) fizycznych
— jak w punkcie 1 ae).

Proporcjonalnie do dokonanego podziału ogólnej liczby pracowników zarządu dzieli się ich płace wraz z narzutami. O ile przeciętne płace poszczególnych grup pracowników zarządu, wymienione w punkcie a i b wykazują duże rozpiętości, celowe jest wprowadzenie stawek zróżnicowanych dla tych grup (aa, ab, ac, ad, ae) i rozliczenie przy ich pomocy płac wraz z narzutami na poszczególne działalności.

2) Koszty delegacji i przejazdów:
Drogą analizy ustala się koszty delegacji i przejazdów na cele zaopatrzenia, produkcji i pozostałe;
- koszty delegacji na cele zaopatrzenia rozlicza się na poszczególne rodzaje działalności proporcjonalnie do zużycia materiałów bezpośrednich (z wyłączeniem zużycia materiałów własnej produkcji — jak w punkcie 1 ab),
- koszty delegacji na cele produkcji dolicza się na poszczególne rodzaje działalności bezpośrednio, w oparciu o dane zawarte w dokumentach,
- koszty delegacji na cele pozostałe rozlicza się proporcjonalnie do ogólnej liczby pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w poszczególnych rodzajach działalności (jak w punkcie 1 ae).

3) Koszty biurowe dzieli się na poszczególne rodzaje działalności proporcjonalnie do sumy pozycji 1, tj. płac i narzutów na płace pracowników zarządu.

4) Racjonalizacja i wynalazczość — całość kosztów tej pozycji dolicza się do produkcji podstawowej (budowlano-montażowej).

5) Narzuty na utrzymanie jednostki nadrzędnej i fundusze specjalne:
a) narzuty na utrzymanie jednostki nadrzędnej dzieli się na poszczególne rodzaje działalności proporcjonalnie do kosztów własnych produkcji poszczególnych rodzajów działalności,
b) narzut z tytułu funduszu postępu technicznego w całości dolicza się do produkcji podstawowej (budowlano-montażowej).

6) Koszty finansowe dzieli się na poszczególne rodzaje działalności proporcjonalnie do kosztów własnych produkcji poszczególnych rodzajów działalności (jak w punkcie 5 a).

7) Pozostałe koszty zarządu — w oparciu o ich analizę — dolicza się częściowo bezpośrednio, częściowo zaś dzieli proporcjonalnie do sumy pozycji 1, tj. płac i narzutów na płace procowników zarządu.

D. Dotyczące danego rodzaju działalności (podstawowej, pomocniczej, usług itp.) części kosztów zarządu, objęte poszczególnymi pozycjami (subpozycjami) sumuje się i wyprowadza ich procentowy udział w sumie ogólnej, stanowiącej przedmiot podziału. Procenty te zaokrąglone do pełnych jedności, stanowią stały — na rok — klucz podziału kosztów zarządu.

KOMUNIKAT Nr 1

o zmianie nazwisk w liście dyplomowanych biegłych księgowych.

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. z 1959 r. Nr 58, poz. 278 z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Mon. Pol. Nr 8, poz. 39) zawiadamia się, że w związku ze zmianą nazwiska:

1) Ob. Dowgwiłłowicz Ireny, zam. w Ostródzie, ul. Orzeszkowej 14, wpisanej na listę dyplomowanych biegłych księgowych ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów z 1963 r. nr 1, komunikat Nr 2, w liście tej pod poz. 1652 zmienia się nazwisko „Dowgwiłłowicz Irena" na „BUKOWSKA Irena",

2) Ob. Zybury Urszuli, zam. w Poznaniu, ul. Lodowa 4 m. 18, wpisanej na listę dyplomowanych biegłych księgowych ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów z 1963 r. Nr 9, Komunikat Nr 13, w liście tej pod poz. 2319 zmienia się nazwisko „Zybura Urszula" na „KOCH Urszula".

MINISTER FINANSÓW
Z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU
Z. Paryziński

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.
Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 63/1, dz. 7 rozdz. 3 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.
Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.
Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawione nie będą.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-33 65. E-48. Nakł. 24.000 egz.